

B R E V I A R V M R O M A N V M,

Ex sacra potissimum scriptura, & probatis sanctorum
historiis nuper consecutum, ac denuo per
eundem authorem accurantius
recognitum.

*scrutamini scripturas, quoniam illæ sunt,
quæ testimonium perhibent de me.
Iohan. V.*

VENETIIS APVD IVNCTAS

MDCXXXI

AD SANCTISSIMVM PATREM
& Dominum nostrum Paulum tertium
Pontificem Maximum,

Francisci Quignonij Tituli Sanctæ Crucis in Ierusalem presbyteri
Cardinalis, in Breuiarium proxime consecutum, ac denuo
recognitum.

P R Æ F A T I O.

B Reviarum Romanum nuper a nobis felicitis recordationis Clementis. VII. Pontifi. Maximi hortatu consecutum, ac potius in ampliorem sacrarum scripturam lectionem, ad veterem sanctorum patrum, & conciliorum antiquorum formam reuocatum, tuaque voluntate sanctissime pater editum, graues plerosque ac doctos viros ita probasse & recepisce intellexi, vt nihil in eo metandum existimarent. Alios item animaduerti graues etiam, & prudentes homines, qui eius rationem magnopere probantes, nonnihil tamen in eo desiderari affimarent. Illud vero nunquam dubitatui, fore in tanta multitudine nonnullos ex ijs videlicet, qui in diuerso precandi ritu consenuissent, quibus labor ille noster non esset perinde gratus, existimantibus ab inueterata illa consuetudine precandi nulla ratione clericis esse descendendum. Imo vero nobis primam editionem Breuiarij, non tanquam promulgationem legis esse placuerat, sed quasi publicam quandam deliberationem: vt sic proposita nostra sententia, iudicia multorum exquireremus, & quod omnium commodissimum, & religioni, ac pietati conuenientissimum plerisque prudentibus, grauibisque viris visum esset, sequeremur. Nihil enim humano elaboratum ingenio tam exactum initio vnquam fuit, quin postea multorum accedente iudicio perfectius reddi possit, vt in ipsis etiam ecclesiasticis institutis, circa primitiuam presertim ecclesiam contigisse videmus. Itaque, multorum sententiis collatis, quæ nobis partim vocibus, partim scriptis innotuerunt, iudicium eorum secuti, qui omnium prudentissime sentire visi sunt, libenter quedam addidimus, alia mutauimus, & omnia dilidenter recongnouimus, retenta tamen summa forma Breuiarii. Sed quoniam sic fert natura rerum, vt nihil sit tam rectum, nihil tanta ratione in vitam vsumque hominum inductum, cuius nouitas

non sit aliquibus ingrata, non temere facturi esse videmur, si rationem totius instituti nostri a nobis prius summatim redditam, nunc accuratius recognito Breuiario, paulo latius explicabimus. Mihi enim (vt sæpe sum professus) cogitanti, atque animo repetenti initia veteris instituti, quo sancitum est, vt clerici sacris initiati, vel sacerdotiis præsidentes, singulis diebus perlegant horarias preces, quas Canonicas etiam appellamus, tres præcipue causæ spectatæ fuisse videri solent. Quarum ea prima est, qui cum cæteri homines in quaque ciuitate, aut suum quisque negotium agant, aut in Republica administranda sint occupati, clericis ex eo vocatis, qui sortis Domini sint, quique bonis ecclesiasticis aluntur, hoc potissimum negotium diuinis, & humanis legibus est iniunctum, vt Deum habere propitium in commissum sibi populum, de se bene merentem cunctis rationibus enitentur. quod non solum sacrificiis efficitur, sed etiam precibus, quæ a pio corede profisciscantur. ipsi enim (vt testimonio versibusque vtar beati Alexandri papæ & martyris) pro populo interpellant, & populi peccata comedunt, quia precibus suis & oblationibus ea delent, atque consumunt. Qui quanto digniores fuerint, tanto facilius pro quibus necessitatibus clamant, exaudiuntur. Quod testimonio probat Iacobi Apostoli, qui nos ad precandum cohortans, Orate (inquit) pro inuicem vt saluemini. multum enim valet deprecatio iusti assidua. Altera causa est, vt qui reliquo populo exemplo debent esse virtutis & sanctimonix, assidua precatione Deum alloquentes, minus opportuni reddantur tentatori diabolo, si eos inuenerit, vt Hieronimus ait, occupatos, & a cogitationibus caducarum rerum subinde auocati, contemplationi diuinarum assuescant. Tertia, vt religionis quoque futuri magistri quotidiana sacræ scripturæ & ecclesiasticum historiarum lectione erudiantur, complectanturque (vt Paulos ait) eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, & potentes sint exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere. Et profecto si quis modum precandi olim a maioribus traditum diligenter confideret, plane intelligat horum omnium præcipia ab ipsis habitam esse rationem. Sed factum est nescio quo pacto precantium negligentia, vt paulatim a sanctissimis illis veterum patrum institutis discederetur. Nam libri scripture sacræ, qui statis anni temporibus

legendi erant more maiorum (vt est in monumentis Gelasii papæ, & concilii Romani. lxx. episcoporum) vixdum incepti omittuntur in alio Breuiario. Tam historiæ sanctorum quedam tam inculte, & tam sine delectu scriptæ habentur in eodem, vt nec auctoritatem habere videantur, nec grauitatem. Accedit tam perplexus ordo, tamque difficilis precandi ratio, vt interdum paulo minor opera in requirendo ponatur, qui, cum inueneris, in legendo. Quibus rebus animaduersionis, felicitis recordationis Clemens. VII. Pontifex Maxi. cum intelligeret officii sui esse, cum aliorum Christianorum commoditatibus prospicere, tum in primis clericorum, quibus ministris vteretur in commisso sibi grege administrando, me hortatus est, negociumque dedit, vt quantum cura, & diligentia niti possem, preces horarias ita disponerem, & ad veterem illam formam, quoad fieri posset, redigerem: vt difficultatibusm dispendiisque sublatis, nec a summa rationis olim ab antiquis sanctisque patribus institutæ, discederetur: nec rursum clerici ab officio precandi deterrerentur laboris magnitudine. Quam ego pro uinciam libentissime suscepi, simul vt Christi vicario honestissima precipienti parerem, simul vt bono publico pro mea virili parte seruirem. Adhibitis igitur quibusdam meorum domesticorum prudentibus hominibus, ac sacrarum literarum & pontificii iuris doctrina præditis, eisdemque Græce & Latine eruditis, dedi operam qui maxime potui, vt commode ac ex vtilitate publica rem conficerem. Ac illud ante omnia visum nobis est in consuetudinem reuocare, vt scriptura sacra

Tabula literarum Dominicalium. 1564.

b	g	f	e	d	b	A	g	f	d	c	b	A	f
A				c				e				g	
e	d	c	A	g	f	e	c	b	A	g	e	d	c
		b				d				f			

IN Tabula suprascripta, literam Dominicalem singulis annis hoc pacto inuenius. Primam literam, quæ est **b a** tribue anno. 1564. Sequentem, quæ est **g** tribue anno. 1565. Sicque deinceps progredere quousque peruenias ad numerum anni, cuius literam scire vis. Quia litera super quam cadit numerus illius anni, erit litera Dominicalis. Quæ si vnica occurrerit, annum communem esse intelliges: si duplex, Bissextiliem. Et tunc prior, id est superior, usque ad festum Mathiæ apostoli fesuierit. Inferior autem ad reliquam anni partem accommodabitur. Sciendum autem qui finitis 18. annis, redeundum est ad principium cum annis tunc currentibus.

Chapter 1

Fundamentals

I.1 Vectors in Euclidean Space

Chapter 2

First Chapter

This will be an empty chapter...

Chapter 3

Fundamentals of Vectors

3.1 Vectors in Euclidean Space